

tes en Stats-Rotteinspektør under Indenrigsministeriet, som kunde bistaa i saa Henseende.

Naa, Spøg til Side. Jeg mener, at Sagen paakalder megen Opmærksomhed fra Rigsdagens og Ministerens Side, og at vi bør bestræbe os for at faa et Resultat ud deraf, som kan være brugbart i en fremtidig kraftig Rottekampagne, som jeg ogsaa tror, der kan være Anledning til at ønske snarest muligt, og jeg skal meget gerne yde min Medvirkning overfor et kommende Udvalg til, at der maa kunne naas den fornødne Enighed, saa at der kan tilvejebringes en saadan Lov.

Sigvald Olsen: Den ærede Ministers sidste Udtalelse kan kun glæde mig, idet jeg tillige med det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Christian Rasmussen) er gaaet med som Medforslagsstiller efter Samraad med vore Partifæller, saaledes som det vel ogsaa er Tilfældet med de øvrige Forslagsstillere. Naar der saaledes er Medforslagsstillere fra alle Partier, er det vel, fordi man i disse har ment, at for saa vidt det var muligt at gavne denne Sag ved en Lov og ved, at Staten ofrede nogle Midler til Formaalets Fremme, var det nok værd at gøre dette Forsøg. Et Forsøg er det jo kun, idet Loven skulde gælde for 3 Aar, og med de af den ærede Minister antydede Ændringer, navnlig til §§ 3 og 4, vil der antagelig komme noget ud af Loven, selv om den ikke kommer til at foreligge fuldt ud i den her foreliggende Skikkelse. Det er jo ikke det, det kommer an paa. Hvad det kommer an paa, er, at man faar noget ud deraf, og jeg forstod den ærede Minister saaledes, at han ikke vilde modsætte sig det, hvis man kunde finde en forsvarlig Fremgangsmaade. I Haab om, at dette kan ske, og at man maa faa noget ud af Sagen, skal jeg slutte mine Bemærkninger.

Randløv: Fremkomsten af dette Lovforslag kan jo blandt andet begrundes derved, at samtlige Købstæder i Danmark med Undtagelse af Skagen i sin Tid have udtalt sig for en samlet Optræden mod Rotteplagen. Lignende Udtalelser fremkom fra de samvirkende Landboforeninger i Jylland og paa Fyn, og endelig udtalte 18 af Landets 21 Amtsraad sig for noget lignende. For saa vidt er altsaa Lovforslaget vel begrundet. Det kunde maaske synes overflødig at give en Lov, der paa-byder Udryddelse af Rotter, idet den en-

kelte jo er stærkt interesseret i at faa Rotterne udryddede, men netop paa Grund af Rottens Natur er det nødvendigt, at der sker en samlet Optræden, at Udryddelsen bliver iværksat samtidig over det hele Land. Det nytter ikke, at en enkelt Mand søger at fjerne Rotterne fra sit Omraade, naar han straks efter kan blive forsynet fra sin Nabo. Det er jo Rottens Natur, som det ogsaa ligger i dens Navn: Vandrerotten, at vandre fra Sted til Sted. Lige saa lidt nytter det, at en enkelt Kommune iværksætter Foranstaltninger til Rotternes Udryddelse, naar Nabokommunen ikke gør noget. Netop naar der foregaar en samlet Virksomhed mod Rotterne, ere vi i Stand til at bekæmpe Ondet. Det have vi jo set med Oldenborreplagen: Da der ad Lovens Vej blev truffet Foranstaltninger til Udryddelse af Oldenborrerne, viste det sig, at der stadig blev færre og færre.

Hvad det foreliggende Forslag angaar, billiger jeg, at det i Modsætning til det Forslag, der var fremme i 1901 om det samme Emne, paalægger Kommunerne som Pligt at modtage Rotter og udbetale Præmier, medens den enkelte bliver stillet frit. I det Forslag, der var fremme i 1901, var det omvendt. Der vare Kommunerne stillede frit, medens der i visse Tilfælde kunde øves Tvang mod den enkelte, naar dette blev anset for nødvendigt, nemlig naar der var et enkelt Sted, som i særlig Grad var Arnested for Rotter, hvor de i særlig Grad formerede sig.

Hvis nærværende Lovforslag, hvad jeg haaber, bliver ophøjet til Lov, antager jeg, at den vil være virksom i Kampen mod Rotterne, at Rotterne virkelig ville blive indskrænkede i Tal, og hvis det viser sig at være Tilfældet, antager jeg, at det vil være praktisk rigtigt at gaa videre med Præmiering. Vi have adskillige andre Skadedyr, som foraarsage en hel Del Ulempe. Jeg skal nævne Rovdyrene. Vi have ikke saa mange Rovdyr, men de, vi have, ere skadelige. Hjemme i mit Sogn har Ræven i det sidste Aar alene taget en 200 Stykker Fjerkræ. Hvis noget lignende er Tilfældet over det ganske Land, vil det ikke dreje sig om saa smaa Værdier, og det vilde være godt at tage under Overvejelse, om det ikke vilde være praktisk rigtigt at udrydde Ræven ved Præmiering. — Noget lignende gælder Kragefuglene. Ogsaa de foraarsage Landbruget overordentlig stor Skade, men det er jo et Fremtidsspørgsmaal foreløbig.